

متن پرسش

سلام: کارم به جایی کشیده که با که سخن بگویم، به حسین بچه گی هایم میگوم کجا میخای بری چرا منو نمی بری. کم کم داره یادم میره حال و هوای حریم و حرم رو، آواز دلم پیچیده در بین کوچه و محله های قربت و محتوا، صدایی با آهنگ سنگین قلب که با حالی ملامال در حرم اولیاء الهم که بر سینه می‌گوبم به گوش دل می‌رسد. ندایی با وضوح زهرایی در چپه ی صحرایی دفاع مقدس، من رو در ایرانم شیری ساخته با شور و وفای عباس. یا حسین... خداوندا این ها را به حرمت گلایایی که از تو کردم ببخش و راحت که به این ظرافت و از آن طرف بسیار محکم است به من بخش. روزهایی که آغوش را گم کردم چشمانم کور شد از زاری و اشک. و حال بعد مدت ها یوسفم را یافتم. قرآن چه آوای بی صدایی دارد این اسم در دل تاریخ. زبان قرآن شده آرزوی دیرینه ام.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بحمدالله به خوبی متوجه شده‌اید که محور جان و روح و روان و عقل و قلب انسان با قرآن است که زنده و زنده‌تر می‌شود و ائمه «علیهم‌السلام» همه تلاش‌شان این بود که ما با قرآن به عنوان گمشده اصلی بشرِ آخرالزمان انس بگیریم منتها با فکر و فرهنگی که آن عزیزان در مقابل ما قرار می‌دهند. موفق باشید